

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. október 4.
(vasárnap)

Szepesy László

BÉKESSÉG – NE RAJTAD MÚLJON

Énekek: 247,1, 157,1-5,7, 247,3-4

Lekció: Ef 2,13-18

Alapige: Róm 12,18
„Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, valóban nagy kiváltság a Te gyermekednek lenni, hiszen Krisztus által kegyelemből azzá fogadtál bennünket. És ez nemcsak gondviselést, szeretetet, megváltást, bűnbocsánatot jelent, hanem azt a kiváltságot, hogy úgy rohanhatunk és mehetünk Hozzád minden helyzetben, minden dolgunkkal, mint egy kisgyermek az édesapjához. Köszönjük, hogy ahogy az énekben is megvallottuk, bátran segítségül hívhatunk Téged, és ebben lehet igazi örömünk, boldogságunk, örvendezhetünk ebben. Szeretnénk, hogyha az életünket valóban ez jellemezné is, hogy mind örömben, mind bánatban, mind sikerben, mind kudarcban, mind szenvedésben, mind betegségben, mind egészségben, minden helyzetben Hozzád fordulnánk, Neked adnánk hálát, Téged hívhatnánk segítségül és Benned bízhatnánk. Hiszen azok a boldogok, akik valóban, őszintén, minden nap Benned tudnak bízni még akkor is, amikor látják maguk körül a világ forrongását, akkor is, ha a szívükben békétlenség van különféle bűnökkel való harc miatt. Köszönjük, hogy boldogok lehetünk, mert Tiéid lehetünk és Benned bízhatunk. Kérünk, segíts, hogy ez a boldogság és a Benned való reménység hadd legyen egyben bizonyosság azok számára is, akik még nem fordultak Hozzád. És kérünk, hogy ezáltal is hadd hirdethessük, ki vagy Te, és milyen kegyelmes Úr vagy, hogyan hívsz magadhoz mindenkit.

Köszönjük, hogy a mai nap is szólni kívánsz hozzánk igéden keresztül. Kérünk, hogy a Lélek munkálja azt, ne csak meghalljuk ezt az igét, hanem szívünkbe véső-

jék, elhiggyük, akarjuk és meg is cselekedjük a Te dicsőségedre, hiszen az igének nemcsak hallgatóinak kell lennünk, hanem megtartóinak. Nemcsak a Te nyájad tagjává kell válnunk, hanem követnünk is kell a mi jó Pásztorunkat. Kérünk Téged, hogy munkáld ezt ma is, hadd lehessen áldássá minden, ami elhangzik, minden, amit teszünk, hadd lehessen igazi istentiszteletté, Téged dicsőítővé.

Szent Fiadért kérünk így hallgass meg és áldj meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Amikor készültem a mai igehirdetésre, néhány érdekes felmérésre bukkantam, amelyek a mai témánkkal, a békességben való éléssel kapcsolatosak. Sok szociológus és társadalomkutató szerint ma egy konfliktusgerjesztő társadalomban élünk. Ezek a kutatók a következő jelenségekre hívják fel a figyelmünket, amelyeket egyébként megfigyelhetünk a mindennapok során mi magunk is. Először is azt mondják, hogy a közösségi médiákban (mint pl. Facebook, TikTok vagy X) megvizsgálták, milyen tartalmú írások és videók váltanak ki az emberekből különféle reakciókat, például, hogy kommentben megírják a véleményüket, vagy esetleg egy lájk jelet tegyenek a tartalom alá. Arra a felismerésre jutottak a kutatók, hogy a felháborító, dühöt kiváltó és a sokakat megosztó tartalmak vezetik a listát. Ezek késztetik az embereket arra, hogy reagáljanak valamit ezeken az internetes oldalakon. Mi következik ebből? Értelemszerűen az, hogy az oldalak üzemeltetői, akiknek a célja természetesen az, hogy minél többen használják ezeket a programokat és honlapokat, ezekből a negatív tartalmakból osztanak meg egyre többet, ezeket a konfliktusokat generáló tartalmakat jelenítik meg többségben, mert annál többen reagálnak rá. A békés, közös véleményt tükröző írások, vélemények pont ezért háttérbe szorulnak. Ezekből is jelennek meg természetesen, de sokkalta kevesebb.

Továbbá azt is megfigyelték ezek a kutatók, hogy a hagyományos közösségek visszaszorulnak, egyre kevesebb a nagycsalád, amelyben ugye az ember megtanul együtt élni másokkal, vagy a vallási közösségek, gyülekezetek, ezeknek a száma is csökkenőfélben van, és mivel ezek visszaszorulnak, az emberek újabb csoportokat keresnek saját maguk önmeghatározásához. Ezeknek a csoportoknak a többsége ideológiai vagy politikai természetű. A világ az ilyen emberek számára „mi” és „ők” csoportokra oszlik, ahol a saját csoportunk igazát csak a másik csoport hibáztatásával vagy támadásával erősítik meg nagyon sok esetben.

Sajnos a televíziócsatornák többsége is átvette ezt a mintát. A higgadt, érveket használó szakmai viták és beszélgetések helyett a „kiabálós”, egymást lejáratós műsorok válnak népszerűvé, és hoznak magas számú nézettséget. A konfliktus a szórakoztatóipar része lett, ami szerintem elszomorító.

És még egy utolsó jelenségre hívják fel a figyelmünket. A hétköznapi, apró kérdésekből is szinte azonnal egzisztenciális és morális háborúk alakulnak ki. Legyen szó étkezésről (hogy te vegán vagy húsevő vagy), környezetvédelemről, a gyereknevelléssel kapcsolatos kérdésekről, a véleménykülönbségeket azonnal személyes támadásnak veszik az emberek vagy morális bukásnak értékelik. Egyre nehezebben viseljük el a tőlünk eltérő véleményű embereket, és egyre nehezebben kezeljük ezeket a helyzeteket.

Miközben ezeket a mindennapi folyamatokat látjuk az életben, tegyük fel a kérdést, mit jelent nekünk az apostol által megfogalmazott világos útmutatás és parancs,

miszerint *„ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek”*. Keresztyén emberként mennyire ragad magával minket korunk konfliktusgeneráló kultúrája, mennyire folyunk bele mi is ezekbe a kommentháborúkba és rágalmazásokba, és hogyan reagálunk személyesen arra, ha minket ér valamilyen támadás, netán szándékos gonoszság és rágalom? Mit kezdünk a minket provokálókkal, és hogyan kezeljük a nézetbeli különbözőségeket akár a családunkban, akár a munkahelyünkön, vagy netán itt a gyülekezetünkben? Pál apostol rövid, de nagyon mély útmutatását – amit felolvastam – érdemes részletesen átgondolnunk, hogy ezekben a dolgokban is a mi Urunkat, Jézus Krisztust kövessük, és ne a megszokott világi mintákat.

Pál apostol három dologra hívja fel a figyelmünket a békés életre való törekvéssel kapcsolatban. Az első: vizsgáljuk meg, hogy lehetséges-e a békességben élés. Másodszor: nézzük meg, hogy személyesen mi magunk mit tehetünk ezért, mi az, ami rajtunk áll. Harmadszor pedig: minden emberrel törekedjünk békességben élni. Ez a személyi kérdés, hogy kikkel, és értelemszerűen maga a gyakorlat, hogy ne csak gondolkodjunk róla, hanem tegyünk is érte. Nézzük meg részletesen, hogy mit is jelentenek ezek az ige tükrében.

1. Az ige első felszólítása így hangzik: *„Ha lehetséges… békességesen éljetek.”* Mit jelent ez? Először is azt, hogy Isten gyermekeként kötelességünk a békességre törekedni. Ez nem valami tetszőleges alternatíva: ha Isten gyermeke vagy, ha Isten Lelke él és munkálkodik benned, akkor a békességet fogod szeretni, és arra fogsz törekedni. Gondoljuk végig. A Szentírásban mennyei Atyánk úgy mutatkozik be, mint a békesség Istene, Jézus Krisztus maga a Békesség Fejedelme. Az Atya azért küldte el a Fiút ebbe a világba, hogy minket, Ellene lázadó bűnösöket megbékítsen magával. A karácsonykor elhangzó evangélium az angyalok szerint az, hogy Isten békességet teremt Krisztus által itt a földön a szívekben. És hallhattuk a köszöntésben, hogy Urunk kiket mond boldogoknak? Azokat, akik a békességre igyekeznek. Miért? *„Mert ők Isten fiainak mondatnak”* (Mát 5,9). A Szentírás szerint tehát nem kérdés, hogy Isten gyermekei a béke emberei. Ezért nemcsak imádkoznak a békességért, hanem folyamatosan keresik annak lehetőségét, és azt, hogy tegyenek is érte valamit.

Pál azt mondja, és mintegy hangsúlyozza is ugyanakkor: *„ha lehetséges”*. Mit mond ki ezzel? Nagyon egyszerűen annyit, hogy van olyan helyzet, amikor nem lehetséges a békesség. Ez a feltételes *„ha”* felhívja a figyelmünket két szélsőséges viselkedésre.

Az egyik az, amikor bármi áron, bármit és bárkit feláldozva törekszünk a békességre. Bármit, de akár bárkit is feláldozhatunk. Inkább lemondunk az igazságról, inkább eltűrünk különféle bűnöket, csak ne legyen veszekedés és ne legyen konfliktus. Van olyan helyzet, amikor a békesség nemcsak jelszóvá, hanem bálvánnyá válik az ember életében. Bálvánnyá. Annyira kerüljük a konfliktust, és nem is szeretjük felvállalni, hogy a békességet kezdjük el bálványozni. Amikor mindent (még a jó dolgokat is) feláldozzuk ennek a bálványnak az oltárán, csakhogy megőrizhessük vagy megszerezhessük azt. Ezzel szemben azt mondja az Úr, hogy ne minden áron. A békesség esetében igenis előfordulnak olyan alkalmak, amikor ki kell mondani: *„ha lehetséges”*, és miután mindent megtettünk érte, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy most ez nem lehetséges. Ez az első szélsőség viselkedés, amikor mindenáron mindent megteszünk és feláldozunk a békesség érdekében.

A másik szélsőség az, amikor teljesen lemondunk a békességről, amikor nem is feltételezzük, hogy egy bizonyos helyzetnek lehetséges békés megoldása és kezelése.

Egyszerűen pesszimista módon beletörődünk, hogy mindig minden békétlen, minden nehéz, és nem küzdünk, nem harcolunk a békéért. Egyszerűen csak lemondunk róla. Isten ezzel szemben azt mondja, hogy meg kell vizsgálnod, hogy lehetséges-e, és remélned is kell, hogy lehetséges a béke, és imádkoznod kell érte, hogy legyen lehetséges a béke. Mielőtt lemondanál róla, vizsgáld meg, tegyél meg mindent érte, és ha mindez nem elég, hozzál érte áldozatot, mint azt számtalan ember tette és teszi is, és ha ez sem elég, akkor Istentől fogadd el, hogy vannak helyzetek, amikor nem lehetséges a békesség. Ez is kérdés, hogy mikor következik ez be. Mikor mondhatjuk ki, hogy nem lehetséges a békességben élés? Most csak néhány bibliai példát hadd soroljak fel szemléltetésül, mindent nem tudok a teljes Szentírásból, mert ahhoz nem elég egy igehirdetés.

Először is gondoljunk az apostolok esetére, akikről az ApCsel 4-ben és 5-ben olvassuk, hogy a nép vezetői, a nagytanács tagjai megtiltották nekik, hogy a Jézusról szóló örömhírt hirdessék, mert ugye Jeruzsálemet megtöltötték a Jézusról szóló evangéliummal. Lehetett volna hivatkozniuk ezeknek a vezetőknek személyiségi jogokra, hogy ne zaklassatok minket a ti hitetekkel, mert az magánügy. Lehetett volna úgy érvelni, hogy vegyétek figyelembe mások véleményét is, és ne akarjátok a saját nézeteiteket másokra erőltetni, de Péterék nem hallgattak erre az emberi parancsra. Mit mondtak? *„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek”* (ApCsel 5,29). Miért tették ezt? Azért, mert hívő emberként nem törekedhetünk olyan emberi békességre, amely az Isten iránti engedetlenséget várja el tőlünk. Krisztus világos parancsot adott az evangélium hirdetésére, ezért lehetetlen volt, hogy az ezt helytelenítőkkel az apostolok megbékéljenek ebben az ügyben.

Ugyanilyen helyzetbe került Dániel próféta is, akitől elvárták, hogy ne imádkozzon. Központi utasítás, parancs jött, hogy tilos imádkozni Istenhez, csak a királyhoz lehetett könyörögni. Dániel nem fogadott szót ennek a parancsnak. Miért? Mert Istennek kell inkább engednünk, mintsem embereknek.

Vagy gondoljunk Péter és Pál esetére, amelyről a Gal 2,11-14-ben olvasunk. Péter apostol megérkezik az egyik pogány gyülekezetbe, és együtt étkezik az ott levőkkel, majd megérkeznek a zsidó keresztyének, akik elkülönültek, nem vállaltak közösséget a pogány származású keresztyénekkel, és Péter feláll, és a képmutatásban csatlakozik hozzájuk. Pál apostol nem mondta azt, hogy Péter, nem szólok hozzád, nem akarok feszültséget, vitát meg veszekedést. Felállt, ott nyilvánosan, mindenki előtt megfeddte a nagy Péter apostolt, hogy most nem az evangélium szerint cselekszel. Az evangélium igazsága, miszerint nincs különbség pogány és zsidó, hívő és hívő, ember és ember között, fontosabb volt a látszólagos harmóniánál. Ez az eset is világossá teszi számunkra, hogy még hívők között is lehet olyan helyzet, amikor a konfliktus elkerülése helytelen lenne.

Vagy gondoljunk Jézus Krisztus és a gazdag ifjú esetére (Mk 10,17-22). Krisztus nem próbálta mindenáron fenntartani az ifjúval a jó kapcsolatot, hanem kimondta azt is, amit a fiú nem akart hallani: *„Egy fogyatkozásod van”*; pedig Krisztus tisztában volt a következményekkel, hogy mi lesz, ha Ő ezt kimondja: az a fiú el fogja Őt hagyni. De a szeretet nem mindig konfliktuskerülést jelent, Testvérek, különösen nem a bűn leplezését és elhallgatását. Az igaz szeretet néha éppen pont azért mond ki nehéz igazságokat, mert nem akar hamis békességet. A Zsid 12,14 felhívja erre a figyelmünket, amikor azt mondja: *„Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat”*. Az Isten iránti engedelmes-

ség (a szentség) és a békesség együtt járnak és elválaszthatatlanok egymástól. A szentség nélküli békesség megalkuvás a világgal és a bűnnel. A békesség nélküli szentség pedig sokszor ítélkezéshez, farizeusi lelkülethez vezet. Ezért fontos, hogy mindkettőre: a békességre és a szentségre is törekedjünk.

Látjuk tehát, hogy vannak helyzetek, amikor lehetetlen békességben élni. Akkor, amikor Isten iránti engedetlenséget követelnek tőlünk, vagy az igazság, az evangélium elhallgatását. Akkor, amikor a bűn eltűrését vagy egyenesen támogatását várják el tőlünk, vagy amikor az állítólagos békesség másvalaki testi vagy lelki biztonságát veszélyeztetné. Nem szabad tehát a „békesség minden áron" jelszavakat a zászlónkra tűznünk, hanem keresnünk kell a békességet, de csak annyiban, amennyiben az lehetséges. Pál az evangélium igazságából és tanításából sosem engedett, a tévtanítóknak mindig ellenállt, ahogyan a bűnnel szemben is harcolt. Aki olvasta a leveleit, annak ez világos. Mindezt természetesen békés eszközökkel tette, de határozottan és megalkuvást nem ismerve.

2. Most térjünk rá a második szabályra, amivel Urunk segíteni akar minket a békességre való törekvésben. Tehát először arra szólít fel, hogy vizsgáljuk meg, lehetséges-e. Másodszor azt mondja Pál apostol, hogy *„amennyire rajtatok áll… békességesen éljetek"*. Ez is több dolgot jelent.

Először is azt, hogy a békesség mindig legalább két emberen áll vagy bukik. El kell fogadnunk azt az igazságot, hogy vannak emberek, akikkel hiába próbálunk meg békében élni, ez egyszerűen lehetetlen. Egyszerűen nem megy, mert nem rajtunk múlik. A másik nem partner a dologban. Gondoljunk csak Saul és Dávid esetére. Dávid engedelmes szolgája volt Saul királynak, sorra vívta csatáit, kockáztatta az életét, végezte el minden parancsát, és ennek ellenére Saul meg akarta őt ölni. És miután Dávid kezébe adta az Úr Saul életét, több ízben is megkímélte őt, Saul mégsem tudott megbékélni vele, újból és újból üldözte, hogy megölje őt. Pedig aztán ha valaki, akkor Dávid tényleg mindent megtett a békességért. Vagy gondoljunk Krisztus esetére. Ő maga a Békesség Fejedelme. Amikor itt élt közöttünk, mindenkor tökéletesen a békességért tett mindent. Mégis ellenségei megölték Őt, bármennyire is békés volt a természete. És bár Ő a Békesség Fejedelme, nem akar minket azzal áltatni, hogy ebben a földi életben csak békés napjaink lesznek. A Mát 10,34-36-ban a következőket mondja: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő anyósa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe"*. Ez egyszerűen annyit jelent, hogy a hitünk, reménységünk sokak szemében tüske, és hiába törekszünk velük békességre, mégsem tudják elfogadni Krisztust követő életünket és gondolkozásunkat. Van olyan helyzet tehát, amikor nem rajtunk áll vagy bukik a békesség, hanem a másik félen.

A másik oldala ennek a felszólításnak, miszerint *„amennyire rajtatok áll… békességesen éljetek"*, az, hogy mindent tegyünk meg, ami a mi részünk, ami valóban rajtunk áll. Amiről tudom, hogy az én feladatom, az én lehetőségem, nekem jut eszembe, és nekem vannak eszközeim, hogy azonnal cselekedjek érte, ami rajtam áll, azt tegyem meg a békesség érdekében. Megint néhány bibliai példát hadd hozzak arra, hogy mit is jelent ez.

Gondoljunk például Ábrahám és unokaöccse, Lót esetére az 1Móz 13,5-12-ben. Ez talán az egyik legszebb példa. Ábrahám és Lót nagyon gazdagok voltak, rengeteg

nyájuk volt (és pásztoruk értelemszerűen). A pásztoraik között vita támadt, mert a föld nem bírta el együtt a nyájaikat, már olyan sokan voltak. Mit tett Ábrahám ebben a konfliktusban? Azt mondta unokaöccsének: *„Ne legyen versengés közöttem és közötted… hiszen atyafiak vagyunk."* És felajánlotta Lótnak, hogy ő válasszon a környező földek közül, és ha Lót jobbra megy, akkor Ábrahám balra, az ellenkező irányba. Bár Ábrahám volt a próféta, ő volt az idősebb, ő volt a nevelőapja Lótnak, mégis ő az, aki elsőként engedett. Nem ragaszkodott ahhoz, hogy neki járjon a jobb föld. Felajánlotta Lótnak a választást. Ábrahám természetesen nem tudta garantálni, hogy Lót békességesen fog cselekedni és reagálni, de a saját részét megtette. Nem azt kérdezte és várta: Lót vajon mit fog majd tenni? Hanem azt: én mit tehetek azért, hogy ne legyen közöttünk versengés? Ábrahám kezdeményezett, és engedett a békesség megteremtéséért.

Azután ismét hadd utaljak Saul és Dávid esetére. Dávidnak minden oka meg lett volna a bosszúra, hiszen Saul igazságtalanul meg akarta őt ölni többször is. És amikor Saul üldözi, és Isten Dávid kezébe adja Sault, mi történik? Dávid nem öli meg. Miért? Mert azt mondja: *„Az Úr tegyen ítéletet közöttem és közötted, és álljon bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem lesz ellened"* (1Sám 24,13). Dávid nem tudta Saul viselkedését megváltoztatni, de eldönthette, hogy ő maga nem válik bosszúállóvá. Az *„amennyire rajtatok áll"* tehát nem azt jelenti, hogy a másikat békességre kényszerítheted, de jelentheti azt, hogy te nem teszed hozzá a magad részét a konfliktushoz.

Összefoglalva tehát: mi az, ami rajtunk áll, amit megtehetünk a békességért? Sok mindent, például kezdeményezhetjük azt, mint Ábrahám is tette. Azután engedhetünk ott, ahol lehet, mint Ábrahám. Nem ragaszkodott mindenáron a saját igazához, lemondott arról, még a jobb legelőkről és földekről is. Áldozatot hozott a békességért. Azután azt is megtehetjük, hogy ne fizessünk bosszúval, amikor megtehetnénk, mint Dávid, hanem bízzuk az Úrra azt. Lehetünk kitartóak a békességre való törekvésben, nem kell 1-2 alkalom után feladnunk azt, és azt mondani 2 alkalom után, hogy hát én mindent megtettem. Hosszan, amennyire az Úr tűri a bűneinket, annyira legyünk mi is béketűrőek. És még sok mindent mondhatnánk ezzel kapcsolatban, de úgy látom, hogy szerintem a lényeget értjük. Ami rajtunk áll, azt tegyük meg.

3. Végül pedig Pál azt mondja, hogy *„minden emberrel békességesen éljetek"*. Értelemszerűen, a korábban mondottak fényében ez nem azt jelenti, hogy minden egyes emberrel békességben kell élni. Itt a minden szó nem számot, nem mennyiséget jelent, hanem azt, hogy mindenféle emberrel. Hadd soroljak fel néhány esetet, akikkel törekedhetünk a békességben élésre, és el is mondhatjuk, hogy lehet, hogy időnként nehéz is. Törekedjünk a békességre a családunkban, a házastársunkkal, amikor nem értünk valamiben egyet. A szüleinkkel, ha igazságtalannak érezzük a bánásmódjukat. A gyermekeinkkel, amikor engedetlenek vagy tiszteletlenek. A rokonsággal, amikor valami vita támad közöttünk.

Azután törekedjünk a békességre azokkal, akik megbántottak minket, akik igazságtalanul beszéltek rólunk, megsértettek, megaláztak, kigúnyoltak minket. Éljünk békességben azokkal, akik kihasználták jóindulatunkat, és nem kértek tőlünk bocsánatot ezért. Keresztyénként, Krisztus-követőként törekednünk kell az ellenségeinkkel való békés együttélésre is. Azokkal, akik ellenünk fordultak, vagy akadályozták a munkánkat. Azokkal, akik ellenségesen beszélnek rólunk. Azokkal, akik viszonzás nélkül kaptak tőlünk jót, mégis rosszul bántak velünk.

Aztán gondoljunk gyülekezetünkre is. Törekedjünk békében élni azokkal, akik másképpen értelmeznek egy bibliai kérdést. Azokkal, akik más véleményen vannak egy szolgálati vagy szervezeti kérdésben. Azokkal, akik megbántottak minket egy megjegyzésükkel, vagy nem értékelik szolgálatunkat és munkánkat. Legyünk békességben azokkal, akik másmilyen személyiségűek, más szokásokkal vagy kommunikációs stílussal rendelkeznek, más a szavajárásuk. Ugyanígy törekedjünk békességre a munkahelyünkön is, vagy azokkal, akik folyton panaszkodnak, kritizálnak, önzőek vagy érzéketlenek körülöttünk. Igyekezzünk békében élni azokkal, akik másképpen gondolkodnak, különösen politikai, társadalmi vagy kulturális kérdésekben. Még folytathatnám a felsorolást, nem érnénk ma a végére, de értjük, hogy mit jelent ez, hogy minden emberrel: mindenféle és -fajta emberrel, ahogyan az Úr is az Ő gyermekeit különféle bűnökből szabadítja és keresi.

Röviden arra is hadd hívjam fel azért a figyelmet, hogy mit nem jelent a minden emberrel való békességben élés, mert azért ezt is fontos kimondani, nehogy félreértsük ezt a kifejezést. A *„minden emberrel”* nem azt jelenti, hogy mindenkivel közeli barátságban kell lennünk. Ez egyrészt fizikai képtelenség, másrészt erre nem is szólít fel az Úr. Azt sem jelenti, hogy mindenkitől el kellene fogadnunk a viselkedését. Mint már említettem, a bűnt nem kell helyeselnünk. Azt sem jelenti, hogy minden vitában nekünk kell engednünk, vagy hogy el kellene hallgatnunk az igazságot. És azt sem jelenti ez a *„minden emberrel”*, hogy tűrnünk kellene a bántalmazást, akár szóbelit, anyagit vagy bármilyen más, testi jellegűt. Végül pedig azt sem jelenti, hogy nekünk kellene helyreállítanunk minden kapcsolatunkat, függetlenül a másik féltől. A *„minden emberrel”* azt jelenti: mindenfélével.

Látjuk tehát, Testvérek, hogy mire szólít fel minket az Úr. A parancs világos, érthető. *„Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek.”* Az Úr segítsen minket az erre való törekvésben, ajándékozza nekünk Szentlelke bölcsességét, hosszútűrését, hogy Őrá mutató és békességre igyekező életet tudjunk élni.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, mindenekelőtt Téged dicsérünk és magasztalunk azért, mert Te irgalmas, könyörülő és kegyelmes Isten vagy. Már a bűneset után is a bűnös ember után mentél, és kerested ősszüleinket, és elküldted szent Fiadat is értünk, hogy minket, a békétleneket, a lázadókat, az elégedetlenkedőket, a meg nem elégedőket valóban magadhoz téríts, és megbékélj velünk. Köszönjük, hogy Ő mindent megtett, amit kellett, megbékített minket Teveled ott a keresztfán.

Köszönjük Neked azt a békességet, amelyet már nekünk ajándékoztál, mikor hitet adtál, mikor megtérítettél minket. Köszönjük Neked az evangélium örömét és nyugalmát. Ugyanakkor, Urunk, bocsásd meg, hogy gyakran még ezután a világ után nemcsak vágyódunk, hanem egyenesen egyet értünk, támogatjuk azt, és nem vesszük észre, hogy a világ szeretete ellenségeskedés Teveled. Kérünk, hogy minden helyzetben, amikor békétlenkedtünk jogtalanul, bocsásd meg nekünk az Úr Krisztus áldozatáért.

Köszönjük Neked a drága igét, amelyet ma is adtál, amelyben világos útmutatást adtál, hogy vizsgáljuk meg, hogy lehetséges-e békében élnünk. Bocsásd meg, amikor inkább embereknek engedtünk, mintsem Neked, a Te parancsaidnak és felszólításaidnak; amikor hallgattunk Rólad, mert féltünk, hogy mit fognak majd az emberek

szólni; amikor szégyelltünk Téged; amikor nem mertük számunkra világos akaratodat cselekedni.

Kérünk, Úr Jézus, hogy bátoríts meg bennünket, és Lelkedet add, hogy ragaszkodjunk Hozzád szeretetben, és segíts, hogy ezzel a békességgel való vágyakozással élhessük a mindennapjainkat mindenki felé, de add a bölcsesség lelkét felismernünk azokat a helyzeteket is, amikor ez nem lehetséges. Segíts, hogy amikor felismerjük is, ne harag meg gyűlölet legyen bennünk, hanem a Hozzád való ragaszkodás, felebarátainkhoz való szeretet.

Kérünk, hogy segíts ragaszkodnunk az evangéliumhoz, az engedelmességre való törekvéshez, a tiszta és szent élethez is. Kérünk, hogy amennyiben rajtunk áll, békíts meg bennünket azokban a kapcsolatainkban, amelyek megromlottak, amelyek lehet, hogy már évek vagy évtizedek óta megszakadtak. Kérünk, Urunk, Te állíts helyre minket.

Könyörgünk azért, hogy ez a békesség is, amire törekszünk, Téged dicsőítsen, hiszen csak Tőled való lehet. Azt mondtad, Úr Jézus Krisztus, hogy Te a békességedet nem úgy adod, ahogy ez a világ adja, mert a Te békességed minden háborúskodás és viszály közepette is ott lehet a szívünkben, és nyugalmat és higgadtságot, mértékletességet, önfegyelmet is tud adni. Kérünk, hogy ezáltal is dicsőítsd meg magad a mi életünkben, gyülekezetünkben, egyházunkban.

Eléd hozzuk betegeinket, kórházba kerülteket, az otthoni betegágyon fekvőket. Kérünk, Te erősítsd őket hitükben, adj erőt elhordozni terheiket. Kegyelmed szerint könyörülj rajtuk.

Kérünk, Urunk, népünkért, országunkért, hogy a békességre törekvők hangja is hadd lehessen hangos, határozott, de szelíd. Kérünk, hogy ezért hirdettesd az evangéliumodat, add, hogy minél több szolgád világosan Hozzád hívjon, bűnre mutasson, a megtérés lehetőségére. Kérünk ébredésért. Ébressz fel sokakat, könyörülj népünkön, és kezd rajtunk az ébredést. Mutasd meg a mi bűneinket is, amelyek uralják a mindennapjainkat, a viselkedésünket, és szabadíts meg azokból, kérünk.

Köszönjük Neked, hogy nyájadként gondod van egyen-egyenként is ránk, és együttesen is. Kérünk, segíts a mindennapok során meghallanunk a Te hívó szavadat, és követnünk abban az élethelyzetben, amiben vagyunk.

Maradj így velünk kegyelmeddel, ígéreted szerint Krisztusért!

Ámen.

247,3-4 ének

3. Kísérj el minket, őrizd lépteinket,
   Hogy ma az úton békességgel járjunk,
   Mindenütt, mindig kegyelmedben álljunk! / Dicsérjük Istent!
4. Készséget ébressz követni igédet.
   Szent ügyért éljünk, szolgálatban égjünk,
   És erő híján erőt tőled kérjünk! / Dicsérjük Istent!